

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 20ής Ιανουαρίου 2005

στην υπόθεση C-306/03 (αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του Juzgado de lo Social nº 3 de Orense): *Cristalina Salgado Alonso* κατά *Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)*, *Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)* ⁽¹⁾

(Κοινωνική ασφάλιση διακινούμενων εργαζομένων — Άρθρα 12 ΕΚ, 39 ΕΚ και 42 ΕΚ — Άρθρα 45 και 48, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 — Γήρας και θάνατος — Ανεργία — Ελάχιστες περιόδοι ασφαλίσεως — Περίοδοι ασφαλίσεως που λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό του ύψους των παροχών αλλά όχι για τη θεμελίωση του δικαιώματος λήψεως των παροχών αυτών — Περίοδοι ανεργίας — Συνυπολογισμός)

(2005/C 57/18)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Στην υπόθεση C-306/03, με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, ασκηθείσα από το Juzgado de lo Social nº 3 de Orense (Ισπανία), με απόφαση της 24ης Ιουνίου 2003, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 16 Ιουλίου 2003, στο πλαίσιο της δίκης *Cristalina Salgado Alonso* κατά *Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)*, *Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)*, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, R. Silva de Lapuerta, R. Schintgen (εισηγητή), P. Kūris και Γ. Αρέστη, δικαστές, γενική εισαγγελέας: J. Kokott, γραμματέας: M. Múgica Arzamendi, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε, στις 20 Ιανουαρίου 2005, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Τα άρθρα 39 ΕΚ και 42 ΕΚ, καθώς και το άρθρο 45 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως έχει τροποποιηθεί και ενημερωθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996, όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 1606/98 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν απαγορεύουν διάταξη του εθνικού δικαίου, όπως αυτή της εικοστής όγδοης πρόσθετης διατάξεως του γενικού νόμου περί κοινωνικής ασφαλίσεως, η οποία δεν επιτρέπει στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους να λάβουν υπόψη για τη θεμελίωση του δικαιώματος λήψεως παροχών γήρατος ορισμένες περιόδους ασφαλίσεως που συμπληρώθηκαν εντός του κράτους αυτού από άνεργο, κατά τις οποίες οι εισφορές για σύνταξη γήρατος καταβλήθηκαν από τον οργανισμό διαχειρίσεως του συστήματος ασφαλίσεως κατά της

ανεργίας, δεδομένου ότι οι περίοδοι αυτές λαμβάνονται υπόψη μόνο για τον υπολογισμό του ύψους της εν λόγω συντάξεως.

⁽¹⁾ ΕΕ C 226 της 20.9.2003.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 16ης Δεκεμβρίου 2004

στην υπόθεση C-313/03: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας ⁽¹⁾

(Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 1999/63/ΕΚ — Μη εμπρόθεση μεταφορά της στο εσωτερικό δίκαιο — Παράλειψη κοινοποιήσεως των μέτρων συμμόρφωσης)

(2005/C 57/19)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση C-313/03, με αντικείμενο προσφυγή λόγω παραβάσεως δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, που ασκήθηκε στις 23 Ιουλίου 2003, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: M.-J. Jonczyk), κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωπος: I. M. Braguglia επικουρούμενος από τον A. Cingolo), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen (εισηγητή), J. Makarczyk, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 16 Δεκεμβρίου 2004 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Η Ιταλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας τα αναγκαία νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 1999/63/ΕΚ του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία για την οργάνωση του χρόνου εργασίας των ναυτικών, που συνήφθη μεταξύ της ενώσεως εφοπλιστών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ECSA) και της ομοσπονδίας των ενώσεων εργαζομένων στις μεταφορές, στην Ευρωπαϊκή Ένωση (FST), καθώς και προς την προσηρτημένη σε αυτήν Ευρωπαϊκή συμφωνία, της 30ής Σεπτεμβρίου 1998, για την οργάνωση του χρόνου εργασίας των ναυτικών, ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να κοινοποιήσει τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής.

2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 226 της 20.09.2003.